

Макар толкова близки съседи, те никога не дружели и не си ходели. Търговецът не обичал музика и ученост, а музикантът... — просто не знаел какво да прави в такъв дом, между такива хора.

Дошло време да се жени търговският син. Тук мома, там мома, никоя от добрите семейства не го искала, защото всички добре го познавали.

Най-после си казали:

— Защо да отиваме далеч?

Богатска дъщеря не ни трябва, богати сме. Ето съседката. Да поискаме нея. Тя е най-доброто и най-хубавото момиче в града ни. Пък е и бедно, ще се съгласи.

Посетили вечерта дома на музиканта. Казали защо са дошли.

— Благодаря! — отговорил музиканта. — Само не зная, какво ще каже дъщеря ми.

— Ха-ха-ха!.. Какво ще каже дъщеря ти ли? — изсмял се богатият съсед. — Че какво може да каже тя, когато ние я искаме

за снаха!.. Цял свят знае, че у нас има всичко — и много, и хубаво! В моя дом тя ще бъде господарка, а не като у вас, слугиня на вашата бедност и — извинете ме — на музикантската ви вятърничавост. Как не ще да се съгласи! За кое? За какво? За къщата ли, за покъщнината ли, за мобилите ли? За какво? За пианото, цигулката и библиотеката ви ли? С тях дори парното си отопление не мога подклади!...

Богатият съсед навярно би още продължил, ако дъщерята, която слушала думите му, не се обадила:

— Съседе, онзи, който съди за нас по онова, което нямаме, никога няма да разбере това, което имаме... Не желая да бъда ваша снаха, а още по-малко — жена на вашия син! Сбогом!..

Съседите си отишли посрамени.

Никола Зидаров

